30/06/2020

Οι πρωτοκορυφαίοι Απόστολοι – Μητρ. Καισαριανής Δανιήλ

/ Γνώμες

Ένα πολύ ωραίο κείμενο στο οποίο εξαίρει τους πρωτοκορυφαίους **Αποστόλους Πέτρο και Παύλο** με αφορμή τη χθεσινή τους εορτή ανήρτησε στην ιστοσελίδα της Μητροπόλεώς του, ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού κ. Δανιήλ**.

Διαβάστε το!

Α΄. Ο Απόστολος Πέτρος

«Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ» (Ματθαίου ιστ΄, 17)

Όπως είναι γνωστό στον καθένα, ο Κύριος άφησε μέσα στο άγιο Ευαγγέλιό του και τους Μακαρισμούς, που είναι το διάδημα της όλης του διδαχής. Τους πιο πολλούς τους πρόφεραν τα θεικά Του χείλη κατά την ομιλία του πάνω στο βουνό, την αναφερόμενη από τους ιερούς Ευαγγελιστές Ματθαίο και Λουκά. Υπάρχουν όμως και μερικοί άλλοι, ειπωμένοι σε διάφορες περιστάσεις ο καθένας. Ένας μάλιστα απ’ αυτούς το «μακάριόν εστι διδόναι μάλλον ή λαμβάνει», παρασιωπάται στα Ευαγγέλια και τον θυμίζει ο ᾽Απόστολος Παύλος στις «Πράξεις», στον λόγο που εξεφώνησε ενώπιον των Πρεσβυτέρων της Εκκλησίας, όταν βρισκόταν στη

Μίλητο. Όλοι, λοιπόν, οι Μακαρισμοί του Κυρίου δεν απευθύνονται σε ωρισμένα πρόσωπα, αλλά είναι γενικοί κι αφορούν όσους ασκούν διάφορες αρετές και βρίσκονται σε λογής-λογής ωραίες καταστάσεις της Χάριτος.

Μονάχα ένας από τους Μακαρισμούς απευθύνεται σε πρόσωπο συγκεκριμένο. Είναι ο Μακαρισμός του κορυφαίου των Αποστόλων Σίμωνος Πέτρου.

Όταν ο Πέτρος, στον δρόμο της Καισάρειας, ωμολόγησε τον Ιησού Υιό του Θεού του ζώντος, έλαβε αυτή την απάντηση: «Μακάριος ει, Σίμων Βαριωνά, ότι σαρξ και αίμα ουκ απεκάλυψέ σοι, αλλ' ο πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς» (Ματθαίου ιστ΄, 17).

Απ' ευθείας φωτισμένος άνωθεν ο Πέτρος, ξεστόμισε πρώτος τη μεγαλύτερη, την ακρογωνιαία αλήθεια της πίστεως, ότι δηλαδή ο ᾽Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού (Ματθαίου ιστ΄, 16)

Δίκαια, λοιπόν, τον μακάρισε ο Κύριος για την τιμή εκείνη, που του δόθηκε. ᾽Αλλά ο Πέτρος, ο πρωτόθρονος των Αποστόλων, που μακαρίσθηκε ονομαστικά από τον Χριστό, αξίζει κ όλους τους άλλους Μακαρισμούς, μετέχει σ᾽ αυτούς μαζί με όσους ανώνυμα περιέλαβε ο Σωτήρ στον καθένα.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ήταν φτωχός στο πνεύμα (Ματθαίου ε΄, 3), δηλαδή απλός και ταπεινός στην καρδιά. Δεν δίστασε ν' ακολουθήση τον Ιησού, να αφοσιωθή σ' Αυτόν ολόψυχα και να μείνη πλησίον Του. Κι όταν ο ᾽Ιησούς, κατά τον Μυστικό Δείπνο, θέλησε να πλύνει τα πόδια των Μαθητών, ο μόνος που έδειξε ντροπή κ αντιστάθηκε από ταπεινοφροσύνη, ήταν ο Πέτρος.

Στάθηκε μακάριος, γιατί πένθησε κι' έκλαψε για τα παραπτώματά του (Ματθαίου ε΄, 4), όπως όταν βγήκε από την αυλή του Αρχιερέως, όπου είχε αρνηθή τον Διδάσκαλό του, κι άκουσε το λάλημα του πετεινού.

Στάθηκε μακάριος, γιατί πείνασε και δίψασε τη δικαιοσύνη του Θεού (Ματθαίου ε΄, 6), πίνοντας αχόρταγα από τα ναματα της διδαχής του Κυρίου του και ποθώντας όσο κανένας άλλος το ουράνιο μάννα, που ήταν αυτή η διδαχή.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ενώ πρώτα ήταν οξύθυμος και τράβηξε μαχαίρι στον κήπο της Γεθσημανή κι έκοψε το αυτί του υπηρέτη Μάλχου, υπερασπιζόμενος τον Διδάσκαλο, ύστερα έγινε πράο κι άκακο πρόβατο (Ματθαίου ε΄, 5) και σύρθηκε στη σφαγή, μαρτυρώντας για τον ᾽Ιησού στη Ρώμη.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ήταν ελεήμων (Ματθαίου ε΄, 7), σκορπίζοντας παντού όπου διάβαινε τον θησαυρό της θείας δυνάμεως και σοφίας, σηκώνοντας

παραλυτικούς, όπως ο Αινέας, γυρίζοντας στη ζωή νεκρούς, όπως η Δορκάς, και τρέφοντας τις ψυχές των Χριστιανών με το άφθονο κήρυγμα του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ήταν καθαρός στην καρδιά (Ματθαίου ε΄, 8) κι έτσι κατάλαβε πρώτος απ᾽ όλους τη θεία φύσι του Ιησού, ομολογώντας τον Υιό του Θεού.

Στάθηκε μακάριος, γιατί αγάπησε κ απεδίωξε την ειρήνη (Ματθαίου ε΄, 10), συμβουλεύοντας τους Χριστιανούς από τις γραμμές της πρώτης ᾽Επιστολής του να του ζητούν την ειρήνη και να την παίρνουν από πίσω.

Στάθηκε μακάριος, γιατί καταδιώχθηκε, ωνειδίσθηκε (Ματθαίου ε΄, 11), μισήθηκε κι’ υπέφερε πολλά για χάρι του Κυρίου του.

Στάθημε μακάριος, γιατί άκουσε τον λόγο του Θεού και τον φύλαξε στα βάθη της καρδιάς του (Λουκά ια΄, 28)

Στάθηκε μακάριος, γιατί πριν δη τον αναστάντα Κύριο, αλλά έχοντας αντικρύσει μονάχα τον άδειο τάφο, όπου έτρεξε μαζί με τον Ιωάννη μετά την αναγγελία της Μαγδαληνής πίστεψε στην ᾽Ανάστασί του και δεν υπέθεσε, όπως η γυναίκα εκείνη, ότι είχαν μεταφέρει αλλού το σώμα Του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί, αφού πλουτίσθηκε με τους θησαυρούς του Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή, άρχισε πλέον να δίνη και να μη παίρνη, σκορπίζοντας το φως του Ευαγγελίου παντού και προσφέροντας κόπους, έγνοιες, τέλος δε και τη ίδια του τη ζωή στο έργο του Κυρίου.

Η Εκκλησία γεραίρει τον Πέτρο, τιμώντας τον ξεχωριστά και πάνω από τους λοιπούς Αποστόλους, πλάι στον εφάμιλλό του κι’ ισόθρονο Παύλο. Κι εμείς οι πιστοί, γινόμαστε χορός γύρω του κι’ επαναλαμβάνουμε στον Σίμωνα Πέτρο τον προσωπικό Μακαρισμό, που του απηύθυνε ο αρχηγός της πίστεώς μας Ιησούς : «Μακάριος ει, Σίμων Βαριωνά…» (Ματθαίου ιστ΄, 17) Και τιμάμε τη μνήμη του, προσκομίζοντας, αντί για στεφάνους, και τους άλλους Μακαρισμούς του Κυρίου, στους οποίους ο Πέτρος έχει επίσης ξεχωριστή θέση.

Ο Απόστολος Παύλος, ο πρώτος μετά τον Ένα

Το πορτραίτο του αποστόλου Παύλου κατά τον ίδιον.

«Εμοί τω ελαχιστοτέρω πάντων των αγίων εδόθη η χάρις αύτη, εν τοις έθνεσιν ευαγγελίσασθαι τον ανεξιχνίαστον πλούτον του Χριστού» (Προς Εφεσίους γ΄ 8)

Δηλαδή «Σ’ εμένα, τον πιο ασήμαντο απ’ όλους τους χριστιανούς, έδωσε ο Θεός αυτή τη χάρη, να κηρύξω στους ειδωλολάτρες τον ανεξερεύνητο πλούτο του Χριστού».

Σ’ αυτούς τους λόγους διακρίνουμε:

i. Την ταπείνωσή του : «Εις εμέ τον ελάχιστον πάντων των αγίων»
ii. Το χάρισμά του : «εδόθη η χάρις αύτη».
iii. Την αποστολή του: «να ευαγγελίζομαι».

iv. Το πεδίο της διακονίας του : «μεταξύ των εθνών».
v. Το θέμα του: «τον ανεξιχνίαστον πλούτον του Χριστού».

Η καύχηση του Αποστόλου Παύλου

Όλοι μας για κάτι καυχώμαστε. Άλλος για την καταγωγή του. Άλλος για την αξία του. Άλλος για τα επιτεύγματά του. Έτερος για την απόκτηση αγαθών και πλούτου. Ας ακούσουμε ένα Χριστιανό της Καινής Διαθήκης, που κάποτε διεκήρυξε ότι οι Χριστιανοί ζούσαν «ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορινθίους στ΄ 10). Ο απόστολος Παύλος καυχιόταν με αυτό τον τρόπο:

Καυχιόταν για την λατρεία και την πίστη στον Χριστό, ως πιστός Ιουδαίος.

Ας παρακολουθήσουμε τις σκέψεις του:

«Ημείς γαρ εσμέν η περιτομή, οι Πνεύματι Θεού λατρεύοντες και καυχώμενοι εν Χριστώ Ιησού και ουκ εν σαρκί πεποιθότες»

Δηλαδή «Εμείς είμαστε οι πραγματικά περιτμημένοι, εμείς, που λατρεύουμε το Θεό με το Πνεύμα του και στηρίζουμε την καύχηση και την πεποίθησή μας στον Ιησού Χριστό κι όχι σε ανθρώπινα πλεονεκτήματα» (Προς Φιλιππησίους γ΄, 3)

Συμπέρασμα: Η πίστη του στον Ιησού Χριστό ήταν το προσωπικό καύχημα, όπως και κάθε πιστού είναι ο Ιησούς Χριστός.

Καυχιόταν για τον Θεό.

Καυχιόταν για όσα επέτυχε ο Θεός, ώστε να συμφιλιωθούμε μαζί Του και από υιοί οργής να μετατραπούμε σε υιούς Θεού κατά χάρη.

Στον Ένα Θεό από τον Οποίο πηγάζουν όλα τα αγαθά και οι ευλογίες στη ζωή μας.

«***Ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι εν τω Θεώ διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι’ ου νυν την καταλλαγήν ελάβομεν***

» (Προς Ρωμαίους ε΄11)

Δηλαδή «***Κι όχι μόνο συμφιλιωθήκαμε, αλλά και καυχόμαστε για το Θεό, που μας έδωσε τώρα αυτή τη συμφιλίωση μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού***».

Καυχιόταν στις θλίψεις.

Ναι, δεν θρηνούσε στις θλίψεις της ζωής και της αποστολής του. Δεν διαμαρτυρόταν. Δεν αγανακτούσε. Δεν αποστρεφόταν τις ταλαιπωρίες. Δεν τις απέφευγε. Αλλά καυχιόταν. Γιατί; Ούτε από ρομαντισμό. Ούτε από φαρισαϊσμό. Αλλά γιατί αντιλαμβανόταν την πνευματική ωφέλεια που προξενεί η υπομονή στις θλίψεις που αποτελεί καύχημα για τον χριστιανό.

«***Ου μόνον δε, αλλά και καυχώμεθα εν ταίς θλίψεσιν, ειδότες ότι η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται***» (Προς Ρωμαίους ε΄ 3)

Δηλαδή «***Μα δε σταματά εκεί η καύχησή μας καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, επειδή ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή***».

Καυχιόταν στον Σταυρό.

Ο Σταυρός προ Χριστού και κατά την εποχή Του ήταν ατιμωτικό μέσο θανατικής καταδίκης κατά το γεγραμμένον «επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου» (Δευτερονομίου κα΄ 23).

«Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί» (Πρός Ρωμαίους η΄, 3)

Δηλαδή «Ο νόμος, που περιείχε τις εντολές που ο Θεός έδωσε στους Ιουδαίους με τον Μωϋσή, όπως ξέρουμε, ήταν αδύνατο να εφαρμοστούν, εξαιτίας της ανθρώπινης αδυναμίας. Γι’ αυτό ο Θεός έστειλε στον κόσμο τον Υιό του, που για να νικήσει την αμαρτία, πήρε σάρκα όμοια με τη δική μας, την αμαρτωλή, χωρίς να είναι αμαρτωλός. Μ’ αυτόν τον τρόπο καταδίκασε την αμαρτία εκεί ακριβώς που αυτή εκδηλώνεται».

«τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Πρός Κορινθίους Β΄, ε΄, 21)

Δηλαδή «Αυτόν που δε γνώρισε αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά

στο Θεό».

Για τον Απόστολο έγινε καύχημα και δόξα του κηρύγματος του που τον έκανε να μη συμβιβάζεται με τον κόσμο και την αμαρτία.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι’ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ» (Πρός Γαλάτας στ΄, 14)

Δηλαδή «Όσο για μένα, δε θέλω άλλη αφορμή για καύχηση εκτός από το σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το σταυρό που πάνω του πέθανε ο κόσμος για μένα κι εγώ για τον κόσμο».

Καυχιόταν για τα ασθενήματά του.

Ο απόστολος Παύλος τόλμησε και διεκήρυξε το «εν ταίς ασθενείαις καυχήσομαι» (Προς Κορινθίους Β΄, ιβ΄, 9)

Δηλαδή «Θα καυχηθώ για τις ταλαιπωρίες μου».

Γιατί; Επειδή «εν ταίς ασθενείαις μου, επισκηνώσει επ’ εμέ η δύναμις του Χριστού».

Ο ίδιος εξομολογείται στους Κορινθίους για να διαλύσει την αρνητική κριτική ότι δεν ήταν απόστολος του κύρους των 12 Αποστόλων.

«Και τη υπερβολή των αποκαλύψεων ίνα μη υπεραίρωμαι, εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη ίνα μη υπεραίρωμαι. υπέρ τούτου τρις τον Κύριον παρεκάλεσα, ίνα αποστή απ’ εμού· και είρηκέ μοι· αρκεί σοι η χάρις μου· η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται. ήδιστα ούν μάλλον καυχήσομαι εν ταίς ασθενείαις μου, ίνα επισκηνώση επ’ εμέ η δύναμις του Χριστού. διό ευδοκώ εν ασθενείαις, εν ύβρεσιν, εν ανάγκαις, εν διωγμοίς, εν στενοχωρίαις, υπέρ Χριστού· όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμι» (Προς Κορινθίους Β΄, ιβ΄, 7-10)

Δηλαδή «Για να μην περηφανεύομαι, ο Θεός μου έδωσε ένα αγκάθι στο σώμα μου, έναν υπηρέτη του σατανά να με ταλαιπωρεί, ώστε να μην περηφανεύομαι. Γι’ αυτό το αγκάθι τρεις φορές παρακάλεσα τον Κύριο να το διώξει από πάνω μου. Η απάντησή του ήταν: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ’ αυτή την αδυναμία σου». Με περισσότερη ευχαρίστηση, λοιπόν, θα καυχηθώ για τις ταλαιπωρίες μου, για να κατοικήσει μέσα μου η δύναμη του Χριστού. Γι’ αυτό χαίρομαι για τα παθήματά μου, για τις βρισιές, τις θλίψεις, τους διωγμούς και τις πιέσεις που πέρασα για χάρη του Χριστού. Γιατί όταν φαίνεται πως έχω χάσει κάθε δύναμη, τότε είμαι πραγματικά δυνατός».

Καυχόταν για τον ζήλο των αδελφών του να στηρίξουν τους έχοντας ανάγκη

.

Απευθύνεται στους Κορινθίους και εξομολογείται ότι καυχάται γι’ αυτούς στους Μακεδόνες επειδή εκδηλώνουν ζήλο και προθυμία να βοηθήσουν οικονομικά τους αδελφούς Χριστιανούς της Παλαιστίνης.

Γράφει:

«Περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν· οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι Ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισε τοὺς πλείονας» (Πρός Κορινθίους Β΄, θ΄, 1-2)

Δηλαδή «**Για τη βοήθεια προς τους αδελφούς χριστιανούς, το βρίσκω περιττό να σας γράψω. Ξέρω καλά την προθυμία σας, που με κάνει να καυχώμαι για σας στους Μακεδόνες, ότι η Αχαία είναι από πέρυσι έτοιμη. Ο ζήλος σας ξεσήκωσε τους περισσότερους**».

Καυχιόταν γιά τήν ἁπλότητα καί τήν εἰλικρίνεια τῆς συνειδήσεώς του.

«Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστί, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ’ ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς. οὐ γὰρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν, ἀλλ’ ἢ ἃ ἀναγινώσκετε ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε» (Πρός Κορινθίους Β΄, α΄, 12-13)

Δηλαδή «Αυτή είναι η καύχησή μας: Η συνείδησή μας μαρτυρεί ότι συμπεριφερθήκαμε στον κόσμο και πιο πολύ σ’ εσάς με την απλότητα και την ειλικρίνεια που δίνει ο Θεός, όχι με ανθρώπινη σοφία αλλά με τη χάρη του Θεού. Δε σας γράφουμε άλλα και άλλα εννοούμε, αλλά γράφουμε αυτά ακριβώς που διαβάζετε και που καταλαβαίνετε»

Το καύχημα του Ποιμένος οι πιστοί και των πιστών ο Ποιμένας.

«Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε, καθὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπὸ μέρους, ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πρός Κορινθίους Β΄, α΄, 13-14)

Δηλαδή : «***Ελπίζω μάλιστα ότι θα το κατανοήσετε πλήρως ως το τέλος, όπως καταλάβατε ως ένα σημείο κι εμάς, γιατί την ημέρα του Κυρίου Ιησού, το καύχημα το δικό σας θα ’μαστε εμείς και το δικό μας θα είστε εσείς***»

Πρέπει να είσαι πολύ ταπεινός για να γράφεις αυτά.

Καυχόταν στο αδάπανο Ευαγγέλιο, δηλαδή στην χωρίς οικονομική επιβάρυνση της διακονίας του.

«το γαρ υστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οι αδελφοί ελθόντες από Μακεδονίας· και εν παντί αβαρή υμίν εμαυτόν ετήρησα και τηρήσω. έστιν αλήθεια Χριστού εν εμοί ότι η καύχησις αύτη ου φραγήσεται εις εμέ εν τοις κλίμασι της Αχαΐας » (Προς Κορινθίους Β΄, ια΄, 9-10)

Δηλαδή «Ακόμα κι όταν ήμουνα κοντά σας και περνούσα στερήσεις, δεν επιβάρυνα κανέναν, γιατί αυτά που μου έλειπαν για τη συντήρησή μου τα συμπλήρωσαν οι αδελφοί που ήρθαν από τη Μακεδονία. Έτσι κατάφερα να μη σας γίνω σε καμιά περίπτωση βάρος κι αυτό θα το τηρήσω και στο μέλλον. Σας το λέω με την αλήθεια του Χριστού που είναι μέσα μου, ότι την καύχησή μου αυτή κανένας δε θα μου την αποκλείσει για τα μέρη της Αχαΐας»

Εμείς οι πιστοί για ποια θέματα καυχιόμαστε;

Οι άγιοι Απόστολοι μας δίδαξαν το ευαγγέλιο με τα λόγια τους, αλλά και με την ζωή τους. Η ζωή τους ήταν ευαγγελική.